

Nemere István

Botrányos királyi esküvők

adamo books kiadó

Nemere István
Botrányos királyi esküvők

Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-064-0

2. kiadás

Írta: Nemere István © 2007

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Tördelte: Markó Richárd

Korrektor: Alapi Judit

Tartalom

Rövid előszó	4
1. A vatikáni házasságközvetítő	5
2. A szexmániás király lisszaboni felesége	18
3. A fogyatékos és a hercegnő	27
4. A fogyatékos és a német nő	36
5. Takarítónőből lett cárné	44
6. A cárnő és a legkedvesebb férfi	53
7. A hallgató idegen asszony	65
8. Eladott menyasszony, eladott ország?	83
9. Kamaszok kényszerházassága	103
10. Két császár három házassága	121
11. A második feleség	153
12. Mindent eldobni egy nőért?	171

Rövid előszó

A kedves olvasó tízegynéhány olyan történetet olvashat, amelyet nem a szerző talált ki. A legapróbb részletekig egyeznek a valósággal. Olyan királyokról, királynőkről és másokról lesz szó, akik a maguk idejében feljutottak a társadalmi lét legfelső polcaira, a nem is annyira képzeletbeli ranglétra legfelső fokán álltak, éltek. Házasságaik gyakorta voltak botrányosak, égbekiáltók, vagy egyszerűen szenzációsak. Minden esetben volt valami a háttérben, ami miatt ezekre a menyegzőkre még ma is emlékezünk.

Lássuk hát a régmúlt idők „sztorijait”!

1. A vatikáni házasságközvetítő

(Medici Katalin furcsa esküvője)

Ha ma valamiért emlékszünk ennek az asszonynak a nevére, akkor mindenkinek a Szent Bertalan-éjszakája, a hugenották, vagyis a francia protestánsok lemészárlása jut eszünkbe. De hát az jóval később történt, és talán nem is pontosan úgy, ahogyan arra egyes krónikások emlékezni vélnek. Mi azonban, itt és most, még nem a későbbi vérnász-asszonyra gondolunk. Hanem egy fiatal lányra, akinek a sorsa elég különösen alakult több nagyhatalmú férfiú jóvoltából.

De ki is volt Katalin?

A firenzei Mediciek ismert és akkortájt nagyhatalmú családjában született. Bár apja, Lorenzo éppen a család fekete bárányának számított, urbinói hercegeként volt azért rangja, pénze, előkelő származása. Ám ezekben az időkben a Mediciek fénye sem volt a régi, a nagy Lorenzo és társai a múltba sülyedtek. Leszármazottaiknak nem voltak olyan kiváló képességeik, és így hatalom sem adatott nekik annyi. Viszont a Medici-família eléggé elterjedt, főpapok, világi urak viselték e nevet büszkén. 1518-at írtak, amikor nyáron Lorenzo visszatért ősei városába francia feleségével. Elfoglalta a hatalmas Medici-palotát, és ott élt akkor már terhes feleségével. Lorenzót éppen csak megtűrték a firenzeiek, de nem kedvelték. Idegenes ruhákat és szokásokat viselt, a város ura volt, de nem rajongtak érte. Csak a családot támogató főpapok álltak mellette. Köztük is leginkább az a Giulio de Medici, aki később VIII. Kelemen néven pápa lett.

Annak ellenére melléje álltak, hogy velejéig romlott embernek tartották, és tényleg az is volt. De egy sajátságos fordulattal Lorenzo

mindent „jóvá tett” azzal, hogy ... meghalt! És a felesége is követte őt hamarosan. Gyanús, hogy a Medicik és családtagjaik ott és akkor úgy hullottak, mint a legyek, de ne feledjük, ez az időszak a reneszánsz legvadabb hajtásainak idejét jelezte. Itália éppen hogy túl volt a Borgia-pápán, Sándoron és véreskezű gyermekein. 1519 áprilisában Lorenzo felesége egy kislányt szült, de két hét múlva meghalt. Egy újabb héttel később az apja is meghalt – akkoriban a halál sűrűn oda-odasuhintott a Mediciekhez. A kislány alig volt három hetes, és már teljesen árva lett. Catarina Maria Romola de Medici volt a teljes neve.

A gyermek kedélyére talán rányomta bélyegét az, hogy nem volt anyja – apácák nevelték. Amikor aztán Giulio Mediciből VII. Kelemen pápa lett, és olyan politikai szövetséghez csatlakozott, amelyet a firenzeiek enyhén szólva nem kedveltek – fellázadtak uruk ellen, lerázták hatalmát –, viszont az akkoriban már tízéves kis hercegnőt – mivel Medici volt – túszként tartották a városban. Ahol rettenetes dolgok játszódtak le a szemé láttára, bel- és külharcok, véres ostromok, lázadások követték egymást, és nemegyszer a kislány is csaknem áldozatául esett a politikai intrikáknak. Csoda, hogy megúszta élve, de a lelkében minden bizonytalanságot hagytak azok a szörnyű évek.

Belemehetnénk az 1500-as évek első felének rettenetes itáliai politikai viszonyaiba, amikor is gigantikus hadseregek meneteltek át a félszigeten, nagyhatalmak katonái csap-tak össze területén és kifosztották számos városát, köztük a legfényesebbet, a világ fővárosának is nevezett Rómát. Katalinnak az volt a szerencséje, hogy a veszekedő firenzeiek nem jutottak dűlőre, mit is tegyenek vele: kivégezzék, száműzzék, megbecstelenítsék egy bordélyban...? Mert ilyen tervek is szóba kerültek. A derék (?) városlakók attól tartottak, hogy a kislány, ha felnőtt, férjhez megy valami nagyhatalmú úrhoz, sőt, származása okán egy királyhoz is, aztán majd

visszatér, mint a bosszú angyala, hogy idegen kezek és idegen hatalom révén megtanítsa a firenzeieket a Medici név tiszteletére – ismét.

De hát a kislánynak nem voltak ilyen tervei, talán még gondolatai sem. Ám aztán az egyik idegen sereg a spanyol és német-római uralkodó, V. Károly császár elfoglalta Firenzét és visszaadta azt a Medicieknek. Ekkor végre Katalin elhagyhatta a várost, amelyhez oly sok rossz emlék fűzte.

Addigra Giulio de Medici, mint említettük, elérte élete nagy célját, amiért oly sokáig kellett küzdenie (és rengeteg bíboros társát bőségesen megvesztegetnie...): pápává választották. Ő volt most az Itália közepén terpeszkedő pápai állam feje. Azonnal Rómába szólította unokahúgát és nem is titkolta, hogy szeretné őt férjhez adni. Persze nagyon jól, elsősorban természetesen politikai szempontok szerint. Az senkit sem zavart, hogy a kislány voltaképpen még éretlen a házasságra. Ahogyan azzal sem foglalkozott senki a felnőttek között, hogy Katalin voltaképpen... apáca szeretne lenni. Megtetszett neki a kolostori élet, hiszen abban volt része egészen mostanáig. És a kolostor, meg a rokonszenves nővérek jelentették neki az egyedüli biztonságot. Való igaz, a nővérek nemegyszer meg is védelmezték őt a város viharai közepette. Nem csoda hát, ha ezt az életmódot választotta volna szívesen. Kicsit tartott a nagyvilágtól és a benne dülő sok rossztól.

A fejezet címében említett „házasságközvetítő” természetesen Katalin nagybátyja, apjának fivére, Kelemen pápa volt. Akiről annyit kell tudnunk, hogy 1523 és 1534 között ült a pápai állam – mai elnevezéssel a Vatikán – trónján. Ma visszatekintve, a történészek, beleértve az egyháztörténészeket is, nem tartják őt jó pápának, sem jó diplomatának. Pedig mindent megtett, hogy az Itáliában hadakozó két erős ellenfél, Ferenc francia király és V. Károly spanyol császár támadásait kivédje.

Ehhez persze úgy fogott hozzá, hogy hol egyikük, hol a másikuk pártján állt, majd összeesküvést szervezett az egyik ellen a másik nevében, aztán fordítva. Így senki sem tartotta megbízhatónak. Az ő uralkodása idejére esett Róma híres feldúlása 1527-ben, és hat hónapig Kelemen is fogságban volt, ami tovább rombolta amúgy is megtépzott tekintélyét. Ráadásul akkoriban kezdett terjedni a protestantizmus, és az ő idejében szakította el VIII. Henrik angol király az egyházát Rómától.

Így aztán érthető, hogy Kelemen minden szalmaszálát megragadott, ami visszahozhatta őt a politikai porondra. Azt is elfeledtette volna másokkal, hogy lényegében semmire sem vitte. Ha mást nem, hát unokahúga házasságát akarta úgy megszervezni, hogy az dicsőséget hozzon nemcsak a Pápai Államnak, de a Medici-családnak is.

Ma már nehezen elképzelhető dolog történt: a pápa „meghirdette” unokahúgát, Medici Katalint. Diplomáciai úton értesítette az európai királyi, császári, hercegi udvarokat, hogy itt van egy eladó főrangú hölgy, a lehető legjobb itáliai főnemesi család szülötte, igazi hercegnő. Már csak az hiányzott, hogy hozzátegye vásári kikiáltó módjára: „Ki ad többet érte...?” Mert hát valamilyen értelemben – ha nem is anyagiak terén – Kelemen jelentős haszonra számított Katalin révén.

Kétféle „facér” uralkodó férfi volt akkoriban Európában.

Az egyik csoportba azok tartoztak, akiket Kelemen szívesen látott volna vőként, de ezek közül alig valaki jelentkezett. A másik csoportban azok tülekedtek, mondhatni tömegesen, akik szívesen elvették volna a kislányt, a várható nagy haszon, birtokok, hozomány, befolyás reményében. Ezeket viszont nem látták olyan szívesen Rómában.

Mert hát beindult ám a házasságturizmus! Igaz, akkor még nem így hívták. A turista, mint olyan ember, aki csak a látnivalók, az élmények kedvéért utazik, egyszerűen nem is létezett még. Akik akkoriban Rómába jöttek vagy maguk helyett bizalmi követőket küldtek, azoknak nagyon is konkrét céljuk volt.

Kelemen erősen kezében tartotta az ügyet, Katalint meg sem kérdezték – miért is tették volna, hisz alig tizenegy-tizenkét éves volt akkoriban! A pápa szortírozta a kérőket (s akadt, aki bár igazi király volt, valami okból mégis azonnal elvetette jelentkezését. Így járt Skócia királya, Stuart Jakab. Mivel a követeinek mégis illett valami indokot mondani, a szerencsétlen Kelemen azt találta ki, azért nem vihetik unokahúgát olyan messzire, a ködös Albionba, mert akkor egy-egy levél futár általi küldése oda és vissza Róma és Skócia között... igen sokba kerülne! Gondolom, a követet alaposan fejbe kólintotta ez az indoklás és a hosszú úton hazafelé azon töprenghetett a jóember, királya számára hogyan fogalmazza át a kosár okát... A hercegek, mint olyanok túl alacsony rangúnak találtattak, pedig ezekből legalább háromról vagy négyről tudunk. Mind szerettek volna Katalin férje lenni.

Az egyik túl öreg volt, és már nem tudott volna gyermeket nemzeni, a másik túl szegény volt, a harmadiknak veszélyes politikai kapcsolatai voltak, a negyedik enyhén szólva is erkölcstelen életmódot folytatott (bár hogy ez akkoriban mit takart, amikor még a papok, sőt bíborosok is nyilvánosan együtt éltek szeretőikkel, nem igazán tudom). Ahogyan akkoriban Itáliában történtek a dolgok, a két nagyhatalmú szomszéd és részbeni megszálló, Ferenc francia és Károly spanyol királycsászár jelöltjei maradtak a porondon. Kelemen a régi dilemmával került szembe ismét: a két ellenfél közül melyiknek kedvezzen? Az olasz Sforza hercegnek, akit a spanyol király, vagy az orléans-i francia hercegnek, akit értelemszerűen Ferenc király támogatott?

Így aztán a nagy házasságközvetítő – hogy egyszerűbbé és emelkedettebbé tegye az alkut – eleve nem is a két kérővel, hanem azok magas rangú protektoraival folytatott tárgyalásokat. Úgy Sforza herceg, mint Valois Henrik herceg csak magas pártfogójuktól értesültek időnként arról, hogyan is áll pillanatnyilag az „árfolyamuk” Rómában. Boldogok lennénk, ha azt mondhatnánk: Kelemen azért húzta az időt, hogy a kislány ezenközben nővé érjen (merthogy ez az alkudozás éveket vett igénybe!). De sajnos nem. Kelemen szemtelen módon hitegette mindkét felet, hol az egyiknek ígérte a lányt, hol a másiknak, a legtöbbször persze mindkettőnek egyszerre. Sforza és Valois a két év alatt végig azt hitték, ők a nyerők és már csak némi formáság van hátra. A „formaságot” azok az összegek jelentették, amivel Kelemen hagyta magát megvesztegetni - hol innen, hol onnan... De persze az urak türelme egyszer csak elfogyott, és akkor végre színvalásra kényszerítették Özsentségét.

Persze folytak ott politikai alkuk is. Kelemen névleg Katalin számára, valójában azonban a Pápai Állam és a Medici-család érdekeiért küzdött.

Volt közben egy apróság, egy érdekes és a reneszánsz korra olyannyira jellemző kis epizód, ami melleleg majdnem tragédiába torkollott. A korán érő kislány Rómában egyszer csak szerelmes lett egy úrba. Egy mindössze húsz éves fiatalemberbe. A helyzet komikus, így utólag olyan, mint egy könnyed francia vígjáték a tizenkilencedik század végéről: míg a nagybácsi a kérőkkel birkózik, veszekszik, alkudozik, addig a kellő felügyelet nélkül maradt fiatal hölgyemény beleszeret az első csinosabb férfiba, aki felbukkan mellette... Kínos, hogy ez az illető egy... bíboros! Bizony akkortájt megesett, hogy kamasz gyerekeket is kineveztek bíborosnak, vagy jó pénzért megvették nekik e rangot, címet. Ippolito úr eddig úgy tudta, hogy egy elhunyt herceg árva fia. De amikor odaállt a pápa elé és közölte vele: leveti a reverendát,

mert nősülni akar és éppenséggel Öszentsége unokahúgát venné el – döbbenetes hírt hallott.

Kelemen közölte vele: erről ne is álmodjon, soha az életben nem veheti feleségül Katalint, merthogy az a... húga!

Vagyis testvérek! Szegény Ippolito „atya” lelkében egy világ omlott össze. A pápa komoran kinyilvánította neki a családi titkot: a megboldogult Lorenzo Medici, Katalin apja sokfelé megfordult rövid, ámde annál intenzívebb, élete alatt és ő, Ippolito éppen azért lett bíboros ily zsenge korban, merthogy ő is Kelemen bácsi unokaöccse! Azt beszéltek, Ippolito világgá futott a hír hallatán, többé nem is hallottak róla, állítólag nem sokkal később meg is halt. Hogy Ippolito viharos távozásának okairól a nagybácsi felvilágosította-e unokahúgát, nincs információnk.

Nos, így mulatták az időt a Vatikánban, miközben javában folyt a férjvadászat. Tizenégy, más források szerint tizenöt éves volt Katalin e nagy szerelmi csalódás idején. Nem volt ám szép kislány: alacsony termetű és sovány volt, fekete szeme Medici-módra kissé dülledt, haja barna, az arcvonásait nem találták finomnak, inkább parasztosnak azok, akik a szemtanúk közül később írásban is ránk hagyták véleményüket, benyomásaikat. Ugyanakkor mindezen urak és a hölgyek arról biztosítanak bennünket, méltatlan utókort, hogy lelkieken gazdag és szép volt Katalin. Jókedvű, jószívű, roppant barátságos, olyan, aki belopja magát az emberek szívébe (nehéz ezt elhinni a Szent Bertalan-éj ismeretében, de így volt.)

Ebben a fejére állított helyzetben az, aki végül is kimondta a boldogító igent, nem volt más, mint a... pápa. Még hozzá Valois Henriket, a francia királyi herceget választotta unokahúga férjéül, és ezt akkor végre közölte Katalinnal is.

Emlékezzünk csak: Katalin anyja előkelő francia családból származott, így mint egyedüli örökösnek, Katalinnak voltak francia birtokai, javai is. De a pápától kapott 100 ezer francia aranytallért és 30 ezret annak fejében, hogy lemond itáliai, azaz jobbra firenzei javairól. (Nem is volt ez rossz üzlet a Medici-pápának, hisz joggal hihette, mindez neki és a családnak marad. Kelemen akkor még nem tudta, hogy alig egy évvel éli túl az esküvőt.)

Mondjuk ki nyíltan: sokaknak nem tetszett ez a házasság, Európa-szerte felháborodtak azon, hogy a pápa ilyen nyíltan kiárúsította saját unokahúgát. Ezért ezt az esküvőt is a botrányosak közé sorolhatjuk, bár a résztvevő előkelőségek bizonyosan nem így érezték.

Katalin a nyár végén indult útnak, szárazföldön. Kelemen pápa annyira a szíven viselte unokahúga házasságát, hogy meglepő döntést hozott: maga kíséri el a kis hölgyet Franciaországba! Akkoriban a pápák messze nem voltak olyan mobilak, mozgékonyak, mint manapság, és egy ilyen külföldi látogatás igen nagy ritkaságszámra ment. Kelemen, biztonsági okokból inkább hajón ment Nizzáig, úgy beszéltek meg, ott találkoznak. Katalin útja a népes kísérettel és a gyakori megállókkal persze sokáig tartott, annál is inkább, mert például Firenzében az ottani előkelő hölgyeknek afféle búcsúbédet is adott.

Csakugyan találkoztak Nizzában. A pápa és unokahúga a később oly híressé lett admirális, Andrea Doria flottájával érkezett Marseille kikötőjébe. Háromszáz ágyú dörgött az ünnepélyes órában. Október volt, 1533-ban.

Ott várta őt Ferenc francia király, akiről feljegyezték, hogy ha bárhová utazott – nem haddal ment háborúba – akkor is 12 ezer fős személyzet haladt vele! Képzeltethjük, mit jelentett ennyi embert vendégül látni, etetni, itatni lovaikkal együtt. Az aranyosan csillogó díszhajóból

francia földre lépő pápát hatalmas tömeg fogadta – térden állva. Ameddig a szem ellátott a Marseille-i kikötőben, a tereken, a házak között, fel a domboldalakon – mindenütt emberek ezrei térdeltek a pápa áldását várva. Katalin egy percre el is felejthette, hogy tulajdonképpen ő lenne itt a főszereplő...!

Már az esküvő előtt, a partraszállás napján is csak per „olasz nő”-ként emlegették a franciák Katalint, és bár később sokan megszerették – mások végig utálták, sőt gyűlölték – szinte mindenki így hívta.

De az esküvőre a fiatal herceg és Katalin között nem rögtön került sor. Mintha az eddigi huzavona nem lett volna elég, Ferenc császár és Kelemen pápa még két álló héten át, nap mint nap újra és újra nekigyürkőzve folytatta az alkudozást a hozomány kérdésében. Katalin ezalatt tanulta a francia nyelvet, az ottani szokásokat és a francia... táncokat. Hiszen fiatal volt, boldog, és udvari életre készült! Az udvarokban pedig sok-sok bált rendeztek akkoriban (is).

Végre elkészült a házassági szerződés és alá is írták. Ne felejtjük el, két olyan ember tette oda kézjegyét, akik közül egyik sem volt éppenséggel szavahihető, mindegyik a politika a mocskos bugyraiban tevékenykedett. Ferenc komoly képpel hallgatta végig Kelemen eszmefuttatását arról, hogy a török ellen éppen a franciáknak kéne keresztes hadjáratot indítania – miközben Ferenc addigra már a legnagyobb titokban szerződést kötött a török szultánnal arról, hogy együtt támadják meg a Habsburgokat. Vagyis egy keresztény király a hitetlen pogánnyal társult egy másik keresztény király ellen! Kelemen meg úgy írta alá a szerződést, hogy pontosan tudta, annak bizonyos pontjait soha nem fogja teljesíteni. Medici Katalin hozományának egész összegét nem tudja kifizetni a franciáknak. És nem is fizette ki!

Katalin természetesen akkor látta először a boldog vőlegényt, Orléans-i Henriket. Aki szintén alig volt nála idősebb (1519-ben született ő is, mint felesége), Ferenc másodszülött fia volt, aki aztán később követte őt a trónon. Nem volt rossz király, sokat harcolt az angolokkal és a spanyolokkal, bizonyos mértékig felesége befolyása alatt állt. Ő volt az a Henrik, aki 1559-ben egy lovagitornán – amit lányai esküvője alkalmából rendeztek – egyszerűen balesetben vesztette életét: ellenfele dárdája megcsúszott, sisakja arcvédő lemezén át behatolt és egyik szemén át az agyába szaladt, pár napon belül meghalt. És tegyük hozzá: ez volt az az eset, ami egy bizonyos jós és látnok, Nostradamus jövőjét megalapozta. Talán az egyetlen, ami tényleg pontosan „bejött neki”, hisz megjósolta, hogy a király éppen így fog meghalni – a későbbi jóslatai nem kapcsolódtak évszámokhoz, ezért azok bárhol és bármikor, bárkire vonatkozhattak.

De minderről még senki sem tudhatott. A balesetre huszonhat évvel később került sor. Most tizennégy-tizenöt évesek voltak, mindketten szinte gyerekek. Úgyis néztek ki. Katalin hófehér selyemruhában állt az oltár előtt, amit súlyos aranyszálakkal szőttek át és rengeteg drágakövel borítottak. Nem akárki adta rájuk áldását, mert természetesen maga a pápa eskette össze a fiatal párt.

Ettől függetlenül, és ennek ellenére, akkoriban Európa szerte sokan méltatlannak és botránynosnak tartották ezt a házasságot. Köztudott volt, hogy a pápa előzőleg éveken át valósággal kiárusította saját unokahúgát és végül annak adta, aki így vagy úgy a legtöbbet ígérte érte. Akitől ezért a kislányért cserébe a legtöbb politikai és egyéb hasznot remélhette.

A másik oldal sem volt ártatlan: Katalin volt akkor már az utolsó Medici az egykor oly híres és gazdag családból. Ami az anyagiakat illeti, most sem volt nagy baj: Katalin révén azé lett a Medici-hercegség,

aki a férje lesz. És ez bizony egy nagyon szép és jókora, darab volt a napfényes Itália legszebb, toszkániai területéből...

Minden életrajzírója szerint Katalin számára ez a házasság nem volt maga a felhőtlen boldogság. Túl korán került bele, egy teljesen ismeretlen életformát hozott számára, ráadásul idegen emberek között. A franciák, mint már említettük, élete végéig nem békéltek meg idegen származásával. A férje később teljesen belebolondult egyik szeretőjébe (több is volt neki) és elhanyagolta feleségét. Dianne de Poitiers sok-sok évvel volt idősebb a királynál, mégis voltak olyan testi és szellemi adottságai, amelyekkel a markában tarthatta Henriket.

Ráadásul az is eltávolította őt férjétől, hogy Katalint sokáig meddőnek hitték, mert bármennyit próbálkoztak is a férjével, sokáig nem esett teherbe. Bizony már azt rebesgették, hogy az akkori pápa (Kelemen rég meghalt addigra) elintézi a válást és a herceg – akkor még nem ő volt a király – újra nősül. Tizenegy éve voltak házasok, amikor 1544-ben végre Katalin teherbe esett, ráadásul mindjárt fiút szült, és ez eléggé megváltoztatta az udvari erőviszonyokat. Katalin pozíciója is megerősödött, már szó sem volt válásról. Igaz, Henrik csak fia születése után három évvel került trónra.

És Katalin, az „olasz nő” Franciaország királynéja lett! Érdekes, hogy nem szállt fejébe a dicsőség, és míg férje élt és uralkodott, azaz a következő tizenkét év alatt nem szólta bele a politikába. Sőt még utána is „mehúzta magát” egy ideig, de amikor kiskorú fia került a trónra, és őt kinevezték gyámjává, vagyis uralkodó régense lett az országnak – akkor hirtelen felébredt benne valami. Negyvenegy éves volt mindössze, és mint a sokáig alvó vulkán, amely egyszercsak „felébred” – Katalin is hirtelen nagyfokú aktivitást mutatott.

Kiderült, hogy eddig csak ült és figyelt, látszólag ártalmatlanul. De Medici volt ő is, és a pápai udvarban is eltöltött pár évet – mindez így együtt azzal, amit a francia udvarban tapasztalt vagy huszonzét éven keresztül, olyan tapasztalt és szakértő politikussá tette, hogy akik addig másnak ismerték őt, most nem hittek a szemüknek. Egy egészen másféle „olasz nő” állt előttük. Az alacsony termetű és persze most sem szép nőbe mintha váratlanul egészen új személyiség költözött volna!

Akkoriban az országban és az udvarban a protestáns hugenották és a katolikusok vetélkedtek a hataloméért. Katalin eleinte úgy tett, mintha a protestánsok oldalán állna, de alighanem csak azért, hogy elaltassa esetleges gyanakvásukat. De aztán észrevette, hogy akarat nélküli báb fia egyre inkább néhány hugenotta befolyása alá kerül és ez azzal fenyegetett, hogy a protestánsok uralják majd az országot – és az ő fiát is, ő pedig elveszíti befolyását! Ezt Katalin nem tűrhette. Az egykori fiatal lányból, aki oly ártatlanul nézett a világba, addigra egy kemény és gyűlölködő asszony lett. Aki nem riadt vissza egy kis vérontástól sem...

Katalin olyan légkörben nevelkedett, ahol a hatalmi politika eszközeit mindig szentesítette valamilyen cél. Hát ellenakciókat kezdett királyi fia tudta nélkül, amelyek előbb egy sikertelen merénnyel vették kezdetüket, hogy aztán egy tömeges pogromban csúcsosodjanak ki. 1572 augusztusában – Párizsban – egy éjszaka a királyi katolikusok által felheccelt tömeg adott jelre megtámadta az összes protestáns házat. Szent Bertalan éjszakája véres volt mértéktelenül, kegyetlen és ostoba hatalmi harc, amelynek semmi köze sem volt a vallási ellentétekhez. Mégis azok itták meg a levét, azok vesztették életüket, akiket célpontul a királyné kijelölt.

Katalin messzire távolodott már attól az ártatlan kislánytól, aki valaha a firenzei kolostor udvarán szaladgált és minden vágy az volt,

hogy apáca lehessen! A világ biztosan jobban járt volna, és talán ő maga is, ha az lesz. De hát nem így történt.

Párizsban és vidéken összesen csaknem százezer embert mészároltak le ártatlanul. A sors azonban megbüntette őt, mert végig kellett néznie két fia halálát, akik viszont politikai gyilkosság áldozatai lettek, és ez hamarosan sírba vitte az asszonyt. Gyűlölettől körülvéve és azzal a tudattal halt meg hetven éves korában, hogy igazából semmit sem ért el, elpazarolta az életét, sőt – csak halált és pusztulást hozott magával ebbe a világba.